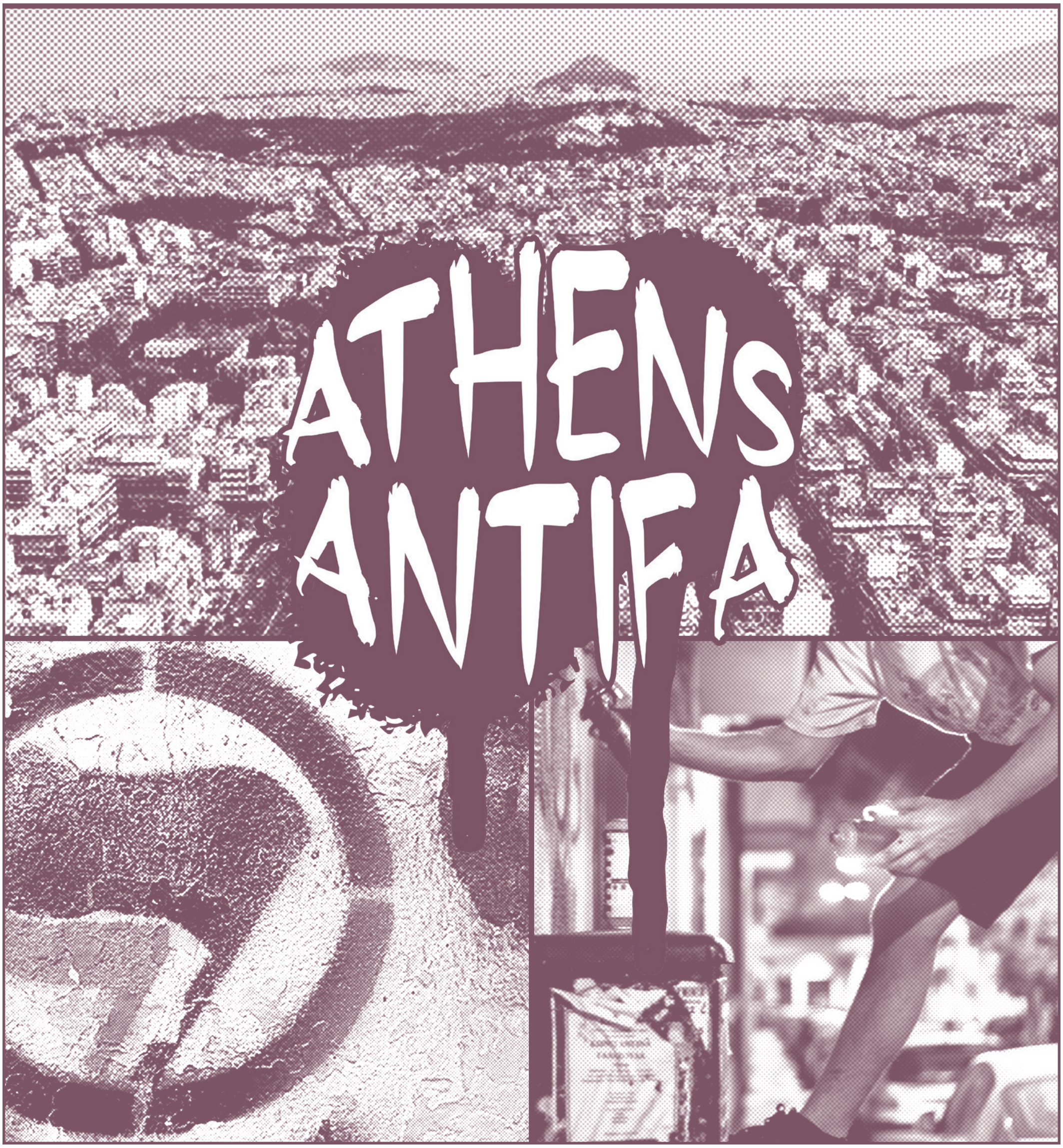
antifa★base

σκέψεις ενάντια στη σχολική μηχανή από αντιφασιστική σκοπιά

τεύχος #32 / απρίλης - μάης '19

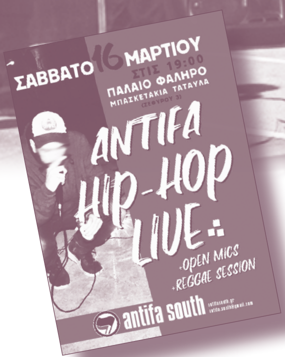
INTRODUCTION

Το έντυπο που κρατάς το βγάζουμε εμείς που είμαστε στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa. Τα έξοδα τα βάζουμε από την τσέπη μας και το μοιράζουμε σε σχολεία σε όλη την Αθήνα γιατί θέλουμε να μοιραστούμε τις απόψεις μας, τις σκέψεις μας, τις αντιφασιστικές ιδέες μας με όσους νιώθουν πως δεν χωράνε εκεί έξω. Δεν χωράνε εκεί που βασιλεύει η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά. Να τις μοιραστούμε με κόσμο που θα συμφωνήσει και θα χαμογελάσει κρυφά και θα πει ναι ρε, δεν είμαι μόνος. Δεν είμαστε μόνοι μας. Και δεν το βουλώνουμε με τίποτα. Είμαστε antifa!

αν κάτι σου φανεί ενδιαφέρον,
στείλε κάνα mail να μας το πεις στο:

autonome.antifa@yahoo.com

Οι δρόμοι μας ανήκουν! Antifa live στο Παλαιό Φάληρο

Το antifa hip hop live που διοργάνωσε η αντιφασιστική συνέλευση antifa south στη γειτονιά του Παλαιού Φαλήρου στις 16 του Μάρτη είχε απ' όλα. Είχε τρελαμένους ραπάδες, είχε ηχεία να βαράνε εκκωφαντικά και ανοιχτά μικρόφωνα να αλλάζουν χέρια, είχε αρκετές δεκάδες νεαρές και νεαρούς οι οποίοι στήριξαν με την παρουσία τους το event.

Αυτό το τελευταίο είναι που το κάνει εξαιρετικά επιτυχημένο. Αυτή την ικανότητα άλλωστε έχουν τέτοιου είδους συναυλίες σε πολλές φορές ξεχασμένα σημεία των γειτονιών μας. Να μαζεύουν το πιο ζωντανό κομμάτι κάθε περιοχής, για κάποιες ώρες να κάνουν δικό μας το δημόσιο χώρο και να χώνουν τους φασίστες στις τρύπες τους.

Και ξέρουμε καλά ότι σε κάθε γειτονιά τριγυρνάνε πολλοί και πολλές, που περιμένουν πως και πως antifa σκηνικά σαν αυτό του Παλαιού Φαλήρου. 'Ολοι μαζί κρατάμε τις γειτονιές μας antifa. Περιμένουμε λοιπόν τα επόμενα, το μέλλον αναμένεται δημιουργικό!

*Φωτό και video υπάρχουν διαθέσιμα στο **antifasouth.gr**

REALITY BITES

Made in ελληνικό vol.1

Ήταν 86 χρονών. Όταν πέθανε η γυναίκα του, παντρεύτηκε την γυναίκα που την φρόντιζε, και που ήταν τριάντα χρόνια μικρότερή του. Μέχρι που την πυροβόλησε και την σκότωσε. Και βγαίνουν όλοι οι απίθανοι στην τηλεόραση και τις ρατσιστοφυλλάδες και λένε «ναι αλλά του φώναζε και τον έβριζε»! Ερώτημα: αν δεν ήταν από Βουλγαρία θα τα λέγανε αυτά; Και επίσης, αν τον έβριζε, καλά του έκανε. Και να του έπαιρνε το σπίτι και να το πήγαινε Βουλγαρία τούβλο-τούβλο, πάλι θα γουστάραμε. Μάθανε όλοι σ' αυτή τη χώρα να πατάνε πάνω στη φτώχεια των άλλων και να βρίσκουν γυναίκα στα μισά τους χρόνια.

Made in ελληνικό vol.2

Βγήκε από το σπίτι της μες στα αίματα ψάχνοντας βοήθεια. Και έπεσε πάνω στον ταρίφα. Μπαίνει στο ταξί και φωνάζει «βοήθεια με σκοτώνει». Κι εκείνος της ανοίγει την πόρτα και λέει βγείτε έξω, κυρία μου, μου λερώνετε το ταξί… Μετά κοιτάμε το προφίλ του ταρίφα στο fb - είναι χρυσαυγίτης. Έπεσε κανείς από τα σύννεφα;

Τον βρήκαν τον λόγο!

Κάποιοι τόλμησαν να πουν ότι ο φασίστας στη Ν. Ζηλανδία σκότωσε τόσο κόσμο γιατί λέει έπαιζε fortnite. Συμβαίνει καμιά φορά –όχι συχνά, αλλά συμβαίνει- η προφανής εξήγηση να είναι και η σωστή: κάποιος που σκότωσε σαράντα μουσουλμάνους μέσα σε ένα τζαμί δεν το έκανε γιατί είναι φανατικός gamer: το έκανε επειδή είναι φασίστας. Αν κάποιοι λένε ότι το έκανε επειδή ήταν gamer, μήπως είναι φασίστες και οι ίδιοι;

Στατιστικές...

Οι δολοφονίες γύρω από τα αστυνομικά τμήματα δεν είναι μία και δύο. Οι περιπτώσεις που ακούστηκαν τους τελευταίους μήνες έγιναν γνωστές μόνο και μόνο γιατί πίσω από τους νεκρούς υπήρχε κάποιος να φωνάξει. Όταν δεν υπάρχει κανείς να φωνάξει για σένα απλά καταλήγεις ένα νούμερο σε στατιστική. Ποιος νοιάζεται για ένα «νεκρό πρεζάκια» ή μια εκδιδόμενη, όταν και οι οικογένειές τους ακόμα τους έχουνε ξεχάσει; Κάπως έτσι τα «ατυχήματα», οι «καρδιακές ανακοπές», οι «εξαφανίσεις» στοιβάζονται σωρό. Και τα νούμερα είναι πολύ ψηλά στην Ομόνοια τον τελευταίο καιρό…

Σκατά στην κλάψα... Antifa σημαίνει επίθεση!

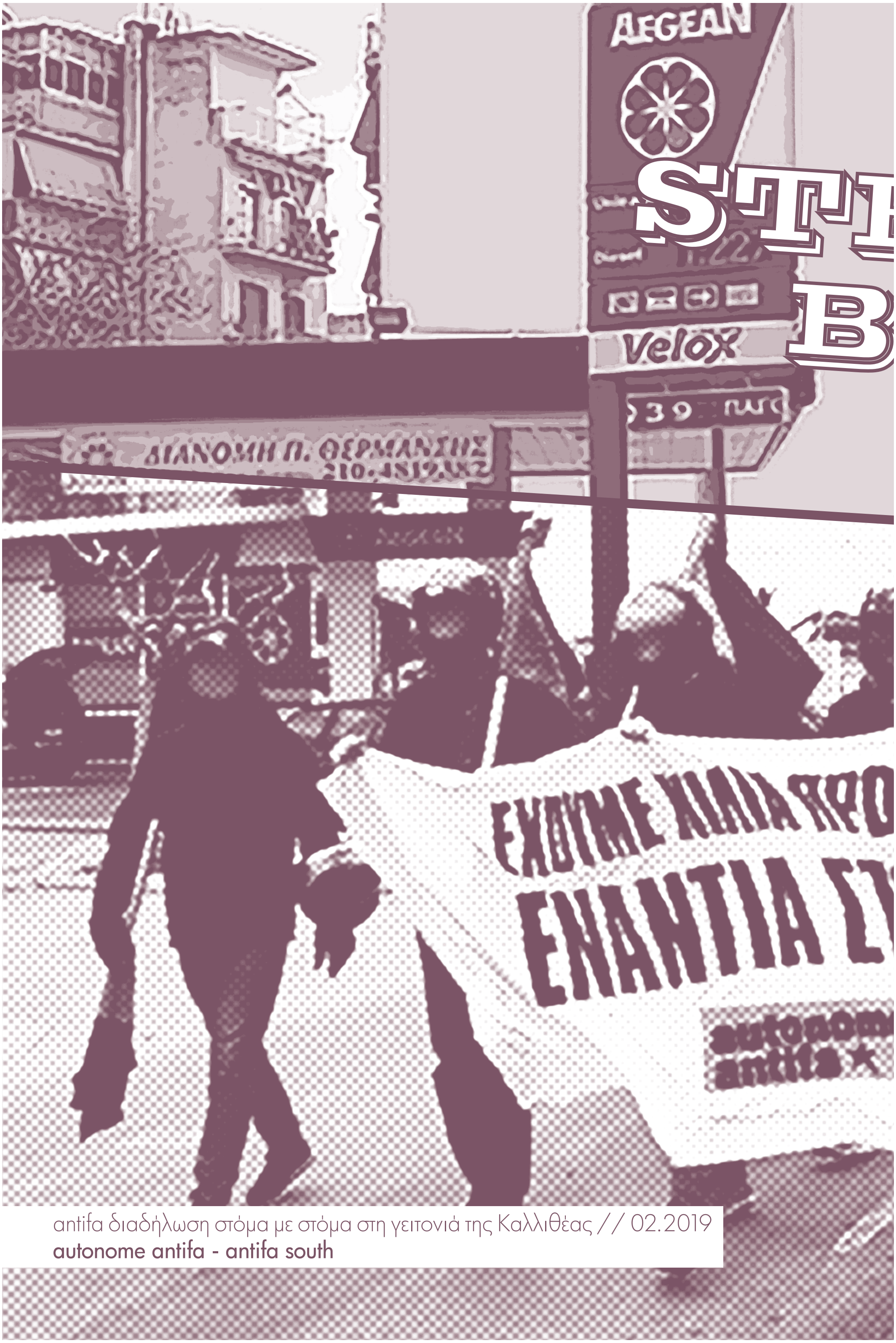
Ένα από τα τελευταία εγχειρήματα των διαμαντιών των αριστερών αντιρατσιστών/ανθρωπιστών/αλληλέγγυων προς πάσα δακρύβρεχτη κατεύθυνση είναι ο λεγόμενος «μαύρος χάρτης της Αθήνας» (ή και «βάλτους Χ»). Αυτό το πράμα, τώρα, είναι ένας χάρτης της Αθήνας και του Πειραιά όπου έχουν σημειωθεί (με Χ) χτυπήματα ρατσιστικής βίας, δηλαδή δολοφονίες και ξυλοδαρμοί από φασίστες. Μάλιστα, αν πατήσεις πάνω στο Χ, σου εμφανίζεται με κόμικ και το πώς έγινε η επίθεση για να «αποτυπωθεί η φρίκη της ορατής και αόρατης βίας». Μας συγκινήσατε βρε μαλάκες.

Κάθε φορά μας αναγουλιάζουν οι νέοι τρόποι που βρίσκουν οι αριστεροί για να λυπούνται και να συμπονούν την εργατική τάξη. Αυτή τους η ανάγκη να μας παρουσιάζουν σαν ανήμπορα θύματα και να ταυτίζονται με hashtags (#σέι νοου

του ρέισισμ) δείχνει, νομίζουμε, ξεκάθαρα πως αυτοί οι ντενεκέδες γουστάρουν πολύ να μας αραδιάζουν ηθικολογικές μαλακίες περί βίας κτλ. Γιατί, βλέπετε, θέλει πολύ μυαλό για καταλάβεις πως είναι λάθος να μαχαιρώνεις κόσμο και οι αριστεροί είπαν να μας το ζωγραφίσουν κιόλας (θα πέσει βραβείο κοινωνικής προσφοράς που θα πάει σύννεφο).

Η αλήθεια είναι πως όταν βασίζεις τον πολιτικό σου λόγο πάνω σε φωτογραφίες χτυπημένων ανθρώπων για να στηρίξεις τα επιχειρήματά σου ενάντια στους φασίστες, κάτι πάει λάθος. 'Οταν ξερνάνε όλη αυτή τη λύπηση και τον οίκτο για τα «κακά» που βρίσκουν τα ταξικά μας αδέρφια στο δρόμο, εμείς σκάμε από οργή. Σε τελευταία ανάλυση, αυτό είναι που θα μας διαχωρίζει πάντα. We are not sad, we are fucking angry.

antifa διαδήλωση στόμα με στόμα στη γειτονιά της Καλλιθέας // 02.2019
autonome antifa - antifa south

REETS
ELONG
TO US!
ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ
ΦΑΣΙΣΤΕΣ

Φρέντο καρμπονάρα... ή αλλιώς οικολογική συνείδηση και λεφτάκια

Καλαμάκι ή μακαρόνι από παστίτσιο; Αυτό είναι το ερώτημα για όποιον πατάει το πόδι του σε καφετέριες αυτό τον καιρό. Γενικά η φάση είναι: οικολογικά ευαισθητος =και γαμώ τις φάσεις. Οι πλαστικές σακούλες πρέπει να χρεώνονται γιατί είναι κακές, τα πλαστικά καλαμάκια δεν είναι cool, η ανακύκλωση είναι συνήθεια που αν δεν έχεις είσαι ένας θλιβερός και απαίσιος τύπος/τύπα που δε νοιάζεται για το περιβάλλον. Πέρα από το γεγονός ότι το να ρουφάς καφέ μέσα από μακαρόνι για παστίτσιο είναι μαλακία (το μακαρόνι μαλακώνει, γαμώτο, και δε γουστάρουμε ο φρέντο να έχει γεύση από άμυλο), ίσως –λέμε, ίσως- να υπάρχουν και περισσότεροι λόγοι για να είμαστε περισσότερο σκεπτικοί όσον αφορά τα τελευταία τρεντ που μας κάθονται στο σβέρκο.

Πολλοί είναι αυτοί που ενδιαφέρονται για το περιβάλλον και ξοδεύουν χρόνο κόπο και χρήμα για την καλλιέργεια «οικολογικής συνείδησης». Δήμοι, (Μη) Κυβερνητικές Οργανώσεις, ιδρύματα χρηματοδοτούμενα από μεγάλα και μικρά αφεντικά, κόσμος και ντουνιάς έχει βαλθεί να μας πείσει για την ιερότητα του σκοπού τους. Μεταθέτουν έτσι την ευθύνη της μόλυνσης του περιβάλλοντος από τους ώμους των πραγματικά υπεύθυνων στους δικούς μας («η πλέμπα είναι που μολύνει») και αφήνει τους κύριους υπεύθυνους στην σκιά. Πόσο βολικό! Γιατί να ενδιαφερθούμε για τους εργοστασιάρχες, αυτούς που έχουν τα διυλιστήρια, αυτούς που θέλουν δυο

ποτάμια τη μέρα για να ποτίσουν τα γήπεδα του γκολφ τους; Γιατί να κοιτάξουμε πόσα είναι τα ποσοστά καρκίνου στους εργάτες των εργοστασίων και στις περιοχές γύρω από αυτά; Καλύτερα να ενδιαφερθούμε για το πλαστικό καλαμάκι του καφέ, και πόσο κακός είσαι εσύ που το χρησιμοποιείς. Και αυτό μάλιστα έχει και διπλή λειτουργία! Γιατί αν βρίσουμε αρκετά το καλαμάκι, αν βαφτίσουμε την σακούλα υπεύθυνη για την οικολογική καταστροφή, κατά πρώτον «ξεχνάμε» πολύ βολικά τους πραγματικούς υπεύθυνους κατά δεύτερο, ενοχοποιώντας τον χρήστη πχ της σακούλας, καθιστούμε λογικό να τον βάζουμε να πληρώνει για την σακούλα που θα χρησιμοποιήσει! Με λίγα λόγια, και μας χρεώνουν την ζημιά και μας βάζουνε να πληρώσουμε ένα εξτραδάκι!

Για να το πάμε και αλλού, η ανακύκλωση των υλικών και η δουλειά του διαχωρισμού των υλικών αυτών είναι επιτόπου λεφτά στην τσέπη αυτών που μας παροτρύνουν να το κάνουμε. «Να ξεχωρίζετε το πεταμένο χαρτί για να μην κόβουμε τα καημένα τα δεντράκια» λένε τα καλά αφεντικούλια που νοιάζονται για τα δεντράκια. Μας ψήνουν λοιπόν να κάνουμε τσάμπα μια δουλειά που αλλιώς θα πλήρωναν για να γίνει –κι άλλα λεφτάκια στην τσέπη των αφεντικών μας που αγαπάνε τα δεντράκια! Τι ωραία που όλοι αγαπάμε τα δεντράκιαααα! Κάποιοι όμως βγάζουνε λεφτά, και κάποιοι άλλοι δουλεύουνε τσάμπα. Και εκεί είναι που τα αφεντικά μας εστιάζουν και όχι στα δέντρα του αμαζονίου: στην εργασία με όσο το δυνατό χαμηλότερο κόστος.

Τις καλές προθέσεις μπορούν εύκολα να τις εκμεταλλευτούν όσοι αναγνωρίζουν περιθώρια κέρδους από αυτές. Πρέπει να γίνει αντιληπτό πως τα αφεντικά αυτού του κόσμου δεν έχουν κανένα πρόβλημα να δολοφονούν μέσω της ρύπανσης και ταυτόχρονα να σε στέλνουν για δεντροφύτευση στον Υμηττό. Αν αντιληφθούμε την ποιότητα αυτών που έχουμε απέναντί μας, τότε θα μπορέσουμε και να διαβάσουμε πίσω από τις γραμμές του λόγου τους. Θα μπορέσουμε να απαντήσουμε.

Α λα-ελληνικά

Ντόρος πολύς με τα παιδιά των μεταναστών που πηγαίνουν σχολείο εκεί που πάνε και τα ελληνάκια. Ανησυχούν οι φασίστες γονείς μήπως τα παιδάκια τους κολλήσουν τίποτα και δε γίνουν σκατόψυχα σαν τη πάρτη τους. Πέρα από το βρίσιμο που μπορεί κανείς να ρίξει όμως, η ιστορία έχει βάθος. Και όπου έχει βάθος, έχει και βρώμα – και τι άλλο; 'Εχει και λεφτά.

Η υπόθεση με την εκπαίδευση των παιδιών των μεταναστών έχει ξεκινήσει από το 2016. Τότε με αφορμή τα παιδιά των Σύριων μεταναστών το ελληνικό κράτος τσίμπησε τα πρώτα 7 εκατομμύρια ευρώ μέσω ΕΣΠΑ. Το πρόγραμμα σε κάποια μέρη προέβλεπε εκπαίδευση των παιδιών σε σχολεία που θα λειτουργούσαν εντός του στρατοπέδου συγκέντρωσης. Σε κάποια άλλα τα παιδιά θα πήγαιναν 2μμ - 6μμ σε σχολεία της περιοχής. Εκεί άρχισαν και οι πρώτοι φασίστες γονείς να γκρινιάζουν. Σε Χίο, Μυτιλήνη, Εύβοια και αλλού σχολεία έβαλαν λουκέτο, φασίστες έκαναν συγκεντρώσεις γενικά η «εκπαιδευτική εμπειρία» για τα παιδιά των μεταναστών ήταν βουτηγμένη στην ελληνική φιλοξενία, όπως αυτή πραγματικά είναι.

Το πρόγραμμα βέβαια συνεχίστηκε, όπως και η χρηματοδότηση. Για το έτος 2017-18 το πακέτο με τα λεφτάκια από ΕΕ ήταν 150 εκατομμύρια. Τότε το κράτος ανακοίνωσε πως σε ορισμένες περιοχές τα παιδιά θα μεταφέρονταν στην πρωϊνή ζώνη των σχολείων αλλά ξέχωρα από τα ελληνάκια. Και δώστου «κινητοποιήσεις» από μικροαστούς ρατσιστές, και δώστου οι γνωστές καραμέλες «δεν χωράνε», «θα μας κολλήσουν αρρώστιες», κλπ.

Αυτό όμως που τους καίει στ' αλήθεια δεν είναι αυτό. Τα ελληνικά σχολεία έχουν χρόνια τώρα παιδιά μεταναστών. Από το 1996 μέχρι το 2003 ο αριθμός μεταναστών στα ελληνικά σχολεία αυξήθηκε από 44.000 σε 119.000 και δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα με την ένταξή τους. Τώρα, με αύξηση 20.000 μαθητών οι οποίοι θα πάνε σε ξεχωριστά τμήματα, με 150.0000.000 ευρώ πακέτο από ΕΕ, τα κακόμοιρα σχολεία μας δεν μπορούν να τα φέρουν βόλτα; 'Οχι, το πρόβλημα δεν είναι αυτό. Το πρόβλημα είναι οι τοπικοί φορείς, οργανώσεις, πολιτικοί φασιστοπαράγοντες που θέλουνε κι εκείνοι κομμάτι από τα λεφτάκια. Με τη σειρά τους ενεργοποιούν τους σκατόψυχους και ελεεινούς ρατσιστές μικροαστούς που έχουν στη διάθεσή τους, και γίνεται ο ντόρος που βλέπουμε. Κάπως έτσι το κράτος που θέλει τα παιδιά των μεταναστών ξέχωρα από τα υπόλοιπα και τους γονείς τους στοιβαγμένους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, βγαίνει «καλό και αριστερό και φιλεύσπλαχνο» και συγκρούεται με τους φασίστες γονείς κάθε πρωΐ έξω από την πόρτα του σχολείου.

Μεταναστευτική πολιτική αλά ελληνικά θα πει κανείς. Αλλά είναι μια πολιτική που δουλεύει: όποιος δείξει ότι «μετράει» θα πάρει το μερτικό του. 'Οσο για τους μετανάστες, η ζωή θα είναι εγκλεισμός, απομόνωση, διαχωρισμός: μια ζωή πίσω από σύρματα, μια ζωή στρατόπεδο συγκέντρωσης ακόμα και έξω από αυτό. 'Οσο για μας… τέτοιου είδους «κραυγές» από τη μία και «ανθρωπισμός» από την άλλη θα πρέπει να μας βρίσκει προετοιμασμένους – έτοιμους να ψάξουμε τα πραγματικά τους κίνητρα. Γιατί πολλές φορές, με τέτοια σκουλίκια που έχουμε να κάνουμε δεν είναι και εύκολο…

Για περισσότερες πληροφορίες διάβασε το τελευταίο τεύχος του περιοδικού Μιγάδα, #22

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΜΕ ΤΑ ΝΟΙΚΙΑ;

Πολλοί από εμάς, όπως σίγουρα και οι οικογένειες πολλών από εσάς, έχουμε βρεθεί τον τελευταίο καιρό να ψάχνουμε για σπίτι στις γειτονιές της Αθήνας. Δεν είναι μια διαδικασία που μας προσφέρει ευχάριστες εμπειρίες. Κάθε άλλο. Τα έχουμε πάρει στο κρανίο με τους ιδιοκτήτες και τις μαλακίες τους! Θέλουμε, λοιπόν, να μοιραστούμε κάποιες σκέψεις σχετικά με το ζήτημα, γιατί δεν κάνει καλό αυτά τα πράγματα να τα κρατάς μέσα σου.

Τι πάει να πει «από που είσαι;» ρε καραγκιόζηδες; Η στάνταρ ερώτηση που παίζει απ' τον ιδιοκτήτη με το που πατάς το πόδι σου στο σπίτι και συνειδητοποιεί ότι το όνομα σου δεν είναι Ερμόλαος ή Περσεφόνη αλλά Γκέντι, Σίλα, Μπριτζίλντα και πάει λέγοντας. Αλλά για σκεφτείτε λίγο το θράσσος τους! Εμείς, ρε φίλε, γεννηθήκαμε εδώ, μεγαλώσαμε εδώ και περνάμε όλη μας τη ζωή σ' αυτούς τους δρόμους και σ' αυτές τις πλατείες. 'Οσο εσύ είχες αφήσει το σπιτάκι σου να νοικιάζεται για να πας να μείνεις στη Νέα Μάκρη και να μυρίζεις τη θάλασσα, εμείς δίναμε ζωή σ' αυτή τη γειτονιά νύχτα-μέρα, χειμώνα-καλοκαίρι με τις μουσικές μας, τις βόλτες μας, τις καψούρες μας και την αλητεία μας. Οπότε η σωστή ερώτηση είναι «εσύ ρε φίλε, από που είσαι;». Γιατί τόσα χρόνια στη γειτονιά, μόνο για να τσιμπήσεις το νοίκι σ' έχουμε δει να κατεβαίνεις.

'Οπου γουστάρω δουλεύω! Η δεύτερη ερώτηση που κάνει δίχως αμφιβολία ο ιδιοκτήτης ενώ έχει κρεμάσει στη μούρη του βλέμμα «εγώ-τα-'χω-καταφέρει-στη-ζωή-μου». Που να δουλεύουμε δηλαδή; Σε τηλεφωνικά κέντρα δουλεύουμε, σε καφέ και σε μπαρ,

καβαλάμε μηχανάκια και πηγαίνουμε παραγγελίες, καθαρίζουμε σπίτια και μοιράζουμε φυλλάδια. Συγγνώμη κιόλας! Δεν ξέραμε ότι για να νοικιάσουμε την τρύπα σου που είναι 15 τ.μ., πέφτουν οι σοβάδες και έχει ζεστό νερό μόνο άμα κάνει πανσέληνο, έπρεπε να έχουμε διδακτορικό στην θεωρητική φυσική και είκοσι χρόνια εμπειρία στην διοίκηση εργοστασίου. Στην τελική άμα μου 'χε αφήσει και μένα η μαμάκα μου ένα σπίτι να νοικιάζω και να μαζεύω φράγκα ενώ κάθομαι μια χαρά θα τα είχα καταφέρει!

Το νοίκι είναι ψηλό γιατί δεν βγαίνεις; Κλασική κλάψα που αραδιάζεται ακριβώς με το που σου ανακοινώσει την τιμή του ενοικίου για να δικαιολογήσει πως ένα σπίτι που θα 'πρεπε να 'χει βγει ακατάλληλο απ' τον σεισμό του '90 έφτασε να κάνει τέσσερα κατοστάρικα το μήνα. Λες ψέμματα ρε φίλε! Λες ψέμματα γιατί από τότε που ξέσπασε η κρίση όλοι οι ιδιοκτήτες και όλα τα αφεντικά έχετε βρει το παραμύθι για να μας κλαίγεστε, να ρίχνετε τους μισθούς και να ανεβάζετε τα νοίκια. Αν κάποιος δεν βγαίνει, αυτοί είμαστε εμείς. Και δεν βγαίνουμε γιατί στη δουλειά μας πληρώνουν ψίχουλα και στο σπίτι μας ζητάνε μια περιουσία για το νοίκι. Οπότε χεστήκαμε αν βγαίνεις ή δεν βγαίνεις. Να πεθάνεις στην ψάθα!

Δεν ξέρουμε αν το καταλάβατε, αλλά με δυο λόγια, η αναζήτηση κατοικίας στην Αθήνα μας έχει προξενήσει έναν κάποιον εκνευρισμό. Δεν μασάμε όμως, έχει ο καιρός γυρίσματα.

Ο Saiko, ο Nikolas και η Drosia.
Είναι από το Γκύζη.
Αράζουν στα σκαλιά μιας πολυκατοικίας με μαρμάρινη είσοδο
και κάγκελα σε όλα της τα μπαλκόνια.
Εισπνέουν καυσαέριο από την Αλεξάνδρας και εκπνέουν μπετά.
Γουστάρουν και ταυτόχρονα μισούν την πολυεθνική γειτονιά τους.
Δίνουν χρώμα στο γκρίζο της.
Σπάνε τη βουή της με μουσικές antifa.
Μέσα στη βρώμα της την κρατάνε καθαρή.
Με έναν τρόπο τους ανήκει.